

EEN BARBAARSE NACHT

13 november

22.37 uur

Melvil is zonder een kik in slaap gevallen, zoals gewoonlijk als zijn mama er niet is. Hij weet dat de liedjes met papa minder mooi zijn, en de knuffels minder warm, dus hij vraagt niet om meer. Om wakker te blijven tot ze terugkomt, lees ik. Het verhaal van een schrijver die op onderzoek uitgaat, en die ontdekt dat een schrijver die van moord verdacht wordt in werkelijkheid niet de roman heeft geschreven waardoor hij zelf ooit schrijver heeft willen worden. In de loop van het boek ontdek ik dat de schrijver-moordenaar in werkelijkheid zelfs niemand heeft gedood. Al die moeite voor niets. Mijn telefoon op het nachtkastje trilt.

‘Hoi, gaat alles goed? Zijn jullie thuis?’

Ik wil niet gestoord worden. Ik heb een hekel aan dit soort nietszeggende sms’jes. Geen antwoord.

‘Alles goed?’

‘...’

‘Zijn jullie veilig?’

Hoedo ‘veilig’? Ik leg het boek weg, haast me op mijn tenen naar de huiskamer. De baby moet niet wakker wor-

den. Ik pak de afstandsbediening, die stomme tv doet er idioot lang over om aan te gaan. Aanslag bij het Stade de France. De beelden zeggen niets. Ik denk aan H el ene. Haar bellen, tegen haar zeggen dat het misschien verstandiger is om een taxi te nemen als ze naar huis komt. Maar er is nog iets. In de gangen van het stadion staan sommige mensen als versteend voor een beeldscherm. Ik zie de beelden alleen via hun gezicht. Ze lijken ontzet. Ze zien iets wat ik niet zie. Nog niet. Dan blijft onder aan mijn beeldscherm de tekstregel met nieuws, die te snel langs trekt, opeens stilstaan. Het einde van de onschuld.

‘Aanslag in de Bataclan.’

Het geluid valt uit. Ik hoor alleen nog maar mijn hart, dat uit mijn borstkas probeert te breken. Die paar woorden galmen in mijn hoofd als een echo die nooit lijkt te willen stoppen. Een seconde als een jaar. Een jaar stilte, daar, stokstijf op mijn bank. Het moet een vergissing zijn. Ik controleer of ze wel daarheen is, ik kan me vergissen, het vergeten zijn. Het concert is echt in de Bataclan. H el ene is in de Bataclan.

Het beeld valt uit. Ik zie niets meer, maar ik voel een stroomstoot door mijn lijf gaan. Ik wil rennen, een auto stelen, haar gaan zoeken. Er is alleen nog maar urgentie die in mijn hoofd brandt. Er is alleen nog maar actie mogelijk om die vlammen te bedwingen. Maar ik kan geen kant op, want Melvil ligt hiernaast en ik zit hier vast. Gedwongen om toe te kijken hoe de brand zich uitbreidt. Ik wil schreeuwen. Dat kan niet, de baby moet niet wakker worden.

Ik grijp mijn telefoon. Ik moet haar bellen, met haar praten, haar stem horen. Contacten. ‘Hélène’, gewoon Hélène. Ik heb haar naam in mijn contactenlijst nooit veranderd, er nooit ‘mijn liefste’ bij gezet, of een foto van ons samen ter illustratie. Zij ook niet. Het is een oproep van ‘Antoine L.’ die ze die avond nooit heeft ontvangen. De telefoon gaat over. Voicemail. Ik hang op, bel opnieuw, één keer, twee keer, honderd keer. Zo vaak als nodig zal zijn.

Ik voel me verstikt door de bank, die zich om me heen sluit, het hele appartement is aan het instorten. Bij elke oproep die niet wordt beantwoord, zak ik wat dieper weg in het puin. Alles lijkt vreemd. De wereld om me heen vervaagt. Alleen zij en ik zijn er nog. Met een telefoontje roept mijn broer me terug tot de werkelijkheid.

‘Hélène is daar.’

Meteen als ik die woorden uitspreek begrijp ik dat het uitzichtloos is. Mijn broer en zus komen naar ons appartement. We weten niet wat we tegen elkaar moeten zeggen. Er valt niets te zeggen. Er bestaan sowieso geen woorden voor. In de huiskamer staat de televisie aan. We wachten, onze ogen strak gericht op de zenders met onafgebroken informatie, die de grote wedstrijd om de wervendste, meest perverse headline al zijn aangegaan, de headline waardoor we aan de buis gekluisterd blijven, als ooggetuigen van een wereld die uit elkaar valt. ‘Schietpartij’, ‘moordpartij’, ‘bloedbad’. Ik zet de tv uit voordat het woord ‘slachting’ valt. Het raam op de wereld is gesloten. Plaats voor de realiteit.

De vrouw van N. belt. Hij was met H el ene naar de Bataclan. Hij is niet meer in gevaar. Ik bel hem, geen gehoor. E n keer. Twee keer. Drie keer. Uiteindelijk neemt hij op. H el enes moeder voegt zich bij ons.

We moeten actie ondernemen, iets doen. Ik moet eruit, snel, minstens even dringend om haar te vinden als om te ontsnappen aan het leger van onuitgesproken woorden dat zijn kwartier heeft opgeslagen in mijn huiskamer. Mijn broer neemt het initiatief. Zwijgend pakt hij zijn autosleutels. We maken fluisterend een actieplan. Achter ons valt de deur dicht tegen een katoenen deurstopper. De baby moet niet wakker worden.

De spookjacht kan beginnen.

In de auto praten we niet. De stad om ons heen zwijgt ook. Af en toe verstoort een sirene met zijn gejang van pijn de stilte die over Parijs is neergedaald. Het feest is afgelopen. De fanfare is uitgespeeld. We gaan navraag doen bij elk ziekenhuis dat in staat is gewonden op te nemen. Het Bichat, het Saint-Louis, het Salp tri re, Georges-Pompidou, de dood is die avond naar alle hoeken van de stad uitgewaaierd. Bij elke stop wacht een van zijn baliemedewerkers me op. ‘Ik zoek mijn vrouw, ze was in de Bataclan.’ Haar naam staat op geen enkele lijst. Maar elke keer geven ze me wat ik zoek, een nieuwe reden om door te gaan. ‘Niet alle gewonden zijn geregistreerd.’ ‘In het Bichat hebben ze ook overlevenden opgenomen.’ ‘Er zijn zelfs mensen naar ziekenhuizen in de buitenwijken gebracht.’ Ik laat mijn nummer achter, in de wetenschap dat ze me niet terug zullen bellen. Ren naar de auto. Ik mis de stilte van de weg.

De straatlantaarns langs de ringweg schieten voorbij. De nacht vordert. Elk licht is een stap dichterbij de hypnose. Mijn lichaam behoort me niet meer toe. Mijn geest is op de weg. Door rondjes te rijden over deze te strakke ring, die de stad in zijn omarming smooit, zal er uiteindelijk wel iets gebeuren.

Zelfs toen er niets meer te zoeken viel, gingen we door. Ik had het nodig om te ontsnappen. Zo ver mogelijk te vluchten, niet om te keren. Naar het einde van de weg te gaan om te zien of er een einde is, een einde aan dit alles.

Ik heb het einde van de weg gezien. Mijn telefoon gaf het aan toen de wekker daarvan afging. Zeven uur 's ochtends.

Melvil moet over een halfuur zijn fles. Hij zal nog wel slapen. De slaap van een baby wordt niet verstoord door de gruwelijkheden van de wereld.

We moeten naar huis.

‘Neem de afslag Porte de Sèvres...’

HET WACHTEN

14 november

20.00 uur

Melvil wacht. Hij wacht tot hij groot genoeg is om bij het lichtknopje in de huiskamer te kunnen. Hij wacht tot hij verstandig genoeg is om zonder wandelwagen naar buiten te mogen. Hij wacht tot ik het avondeten voor hem maak en hem daarna een verhaaltje voorlees. Hij wacht tot het tijd is voor zijn bad, voor de lunch, voor zijn tussendoortje. En vanavond wacht hij tot zijn moeder thuiskomt voordat hij naar bed gaat. Wachten is een gevoel dat geen naam heeft. Op het moment dat ik hem nog een laatste verhaaltje voorlees, draagt het alle namen tegelijk. Het is verdriet, hoop, bedroefdheid, opluchting, verbazing, afschuw.

Ook ik wacht. Een vonnis. Een paar woedende mannen hebben met automatische geweren hun oordeel duidelijk gemaakt. Voor ons zal dat voor altijd zijn. Maar dat weet ik nog niet. We zingen voor het slapengaan. We houden onszelf voor dat ze de slaapkamer zal binnenstappen en samen met ons nog eens het laatste couplet zal zingen. We houden onszelf voor dat we uiteindelijk wel gebeld zullen worden. We houden onszelf voor dat we uiteindelijk wel weer wakker zullen worden.